

2022. ősz – XX. évfolyam 2. (122.) szám

A szegedi piaristák lapja

PIAR FUTÁR

Teremtésvédelem?

gázár Hogy jössz ki belőle?

A Piarista 500 éve Szegeden

MEGJELENT
iskolánk jubileumi kötete

Szép Tamás grafikus plakátja

**„MAJD
HA Ő IS”**

LEGYÜNK MUNKATÁRSAK!

Ne tévessen meg senkit a cím, ez nem álláshirdetés, hanem igazgatónő venisanctén elhangzott beszédének szerkesztett változatát közöljük.

Az előző évek után talán már hiányozni fog nektek, de az idén nem ünneplünk semmilyen évfordulót, jubileumot. Lehet, hogy sima, egyszerű tanév lesz?

Miért is lenne? Bízhattok a tanáraitokban, mindig tudnak előhúzni valamit a tarsolyukból, valami közös célt, amire titeket és a közösségünk minden tagját hívni fogjuk.

Az előző évekhez hasonlóan a tanári közösséggel együtt készültünk a tanévre, közösen vártunk benneteket. Az év központi témájának a *teremtésvédelmet* választottuk. Ez az, amiben szeretnénk majd egyénileg és közösséggel is előre lépni. Hiszen ahogyan azt olvasmányban is olvashattuk: „...Isten munkatársai vagyunk”. Munkatársak a teremtésben, amivel az is együtt jár, hogy felelősek vagyunk a világunkért. Saját évforduló helyett az idén a teremtett világot fogjuk ünnepelni.

Az evangéliumban azt olvashatjuk, hogy Jézus csendben, minden felhajtás nélkül végezte a feladatát. És olyan egyszerűen meg tudta fogalmazni az okát. Csupán egyetlen rövid mondat elég volt: „... mert ez a küldetésem”.

De mi adta neki ehhez az erőt, a kitartást?

A nagy feladatokhoz mindig kell egy kapaszkodó.

Csukd be a szemed! És válaszd egy csodaképet a nyaradból!

Egy olyan képet, amelyből – ha lehetne – matricát csinálnál, és ennek az évnak a margójára kiragasztanál!

Az én csodaképem: majdnem a világ tetején, az Olympos egyik csúcsa felé araszolok. Egyik lépés a másik után. Amikor nem tudod, honnan van még levegőd, amikor nem tudod, mi az, ami emeli a lábad a következő lépésre, és nem érted, hogy mi az, ami mégsem hagy megállni.

Rám így hat a hegy: menni kell.

És az egyszerű túrából bennem, belül *zarándoklat* lett. Azt hiszem, végre megértettem a zarándoklat csodáját, amikor minden lépés egy-egy imává változik. Minden lépésnél gondolsz valakire-valakikre, akik fontosak neked, akiket a szívedben hordozol.

Zarándoklat. Az életet keresve hordozni magadban a szeretetidet, a barátokat, a tanítványokat, Kalazanciust. Az úthoz ők adnak erőt.

Egy közös zarándoklatra hívlak benneteket ebben az évben. És erre az útra kapaszkodónak vigyük magunkkal Ferenc pápa mondatát:

„Ne feledd, hogy boldognak lenni nem viharmentes égbolt, balesetmentes út, erőfeszítés nélküli munka, csalódások nélküli kapcsolat.”

Jusztinné Nedelkovics Aliz
igazgató

IMPRESSZUM PIÁR FUTÁR – A szegei piaristák lapja – Megjelenik egy tanévben négyszer – Lapengedély száma: 2.2.4/1513/2003. – Kiadó: Szegei Piarista Iskola – Felelős kiadó: Jusztinné Nedelkovics Aliz igazgató – Szerkesztők, szerzők: Bali Erika (öregdiák), Boldog Zoltán (tanár), Hidegkuti Ádám, Jójárt Rebeka, Juhász Ágnes, Krabót Bertalan, Mindszenti Gergő, Molnár-Balogh Orsolya (tanár), Szabó Zafira, Szalma Kanapriya (öregdiák), Szendrényi Borbála, Szirmai Zalán – Korrektúra: Posztós Ildikó Pirooska (tanár) – Szerkesztőség: 6724 Szege, Bálint Sándor u. 14. – Email: piarfutar@szegei.piarista.hu – Kizárólag belső terjesztésre. NYOMÁS: E-press Nyomda Kft., Szege, Kossuth L. sgt. 72/B.

AZ ANGYALVÁRBAN 3 MACSKÁVAL CSINÁLUNK MELEGET. (CÉKLA, KORMI ÉS MAMI.)
MÍNUSZ 2 FOKIG TÖKÉLETES. HA HIDEGEBB LENNE, AKKOR VALAMI NAGYMACSKÁT
SZERZÜNK MAJD BE. (ANGYAL LÁSZLÓ)

HOGYAN SPÓROLNAK TANÁRAINK? - PRAKTIKÁK AZ ALSÓ SZÖVEGBUBORÉKBAN

A csapból is ez folyik: rezszi. És tényleg. Ha megnyitod, már növeled is. Pedig a rezszi jó dolog: megtanít arra, hogy az energia drága, vigyázni kell rá, meg kell becsülni. A rezsicsökkentésnek belülről kell fakadnia, mert ha onnan jön, az már teremtésvédelem.

A gondok akkor kezdődnek, amikor az energia megfizethetlenné válik. Van egy pont, ami alá nem vihető sem a belső, lelki, sem a külső, fizikai rezsicsökkentés. Ekkor jönnek a praktikák, hogy mécseset gyújtunk, mert azzal megtévesztjük a hőérzetünket. Sőt sok mécses valóban melegít. Lehet, hogy majd a halottainkon kell spórolni, akik emiatt kevesebb mécseset kapnak a sírjukra november elején?

De az is lehet, hogy az energiaválság jót tesz a családoknak, a közösségeknek. Összefogásra, összeköltözésre kény-

szerít. Ám mit tegyen az, aki egyedül van, és keveset keres? Egyen vagy melegedjen? Kopogjon át a szomszédhoz, hogy költözzünk össze? Vagy kivár a végső mínuszokig, és ha még éppen nem fagyott üvegesre a szeme, akkor teker egyet a konvektoron?

Mi sem tudjuk a megoldást, mert a túlélés főpróbája ez a tél lesz. Hányan adósodnak majd el, hogy elkerüljék a kihűlést? Ahogy a költő kérdezi: „Lángot ki lehel deres ágra?” (Nagy László)

Szóval valóban szükség van praktikákra, mert azok nélkül kisebb az esélyünk a meleg karácsonyra. Az iskolában tanító piarista tanároktól olyan gyakorlati útmutatást kértünk, amelyek segítenek enyhíteni az energiaválság következményeit. Ezek az alsó szövegbuborékban olvashatók. Fontos tanulságuk, hogy a válság is lehet szórakoztató. Hiszen a túléléshez elengedhetetlen a humor.

A Helyi Rezsibiztos

TANERŐNLÉT

- INTERJÚ AZ ÚJONNAN ÉRKEZETT TANÁROKKAL (1. rész)

Idén sok új pedagógus érkezett a piarista közösségbe. Őket kérdeztük többek között az első tapasztalataikról, múltjukról és motivációikról. Összeállításunk első részében Bartusz Péter tanár úr, Kecskés Fanni és Molnár-Balogh Orsolya tanárnő válaszait közöljük.

Hogyan talált rá az iskolánkra? Vannak piarista ismerősei, összeköttetései, esetleg öregdiák?

Bartusz Péter: Nem vagyok öregdiák, nem is vagyok szegedi. Alapvetően Szolnokra, a Széchenyi gimnáziumba jártam, odavalósi vagyok. Az iskolára úgy találtam rá, hogy

láttam egy hirdetést. Torma Gábor tanár úr tette közzé egy ismerősöm csoportjában, hogy itt az iskolában van álláslehetőség, így kerültem ide.

Kecskés Fanni: Nem vagyok öregdiák. Nemes Zsuzsa tanárnővel van egy közös ismerősünk, és ő ajánlotta nekem ezt az iskolát. Nagyon sok jó dolgot hallottam róla. Akkor negyedéves voltam az egyetememen és eljöttem három napra meglátogatni az iskolát. Anyyira nyílt volt a közeg, anyyira kedves volt mindenki, hogy utána úgy döntöttem, hogy az összefüggő egyéni gyakorlatomat, ha van lehetőség, és az egyetem engedélyt ad rá, akkor itt szeretném elvégezni. Ez sikerült is: a tavalyi évet már itt töltöttem.

Molnár-Balogh Orsolya: Ezelőtt általános iskolában tanítottam, és a volt diákjaimtól hallottam a gimnáziumról. Voltak, akik ide jöttek továbbtanulni, több ismerősöm

gyereke is ide jár. Az egyik itteni tanártól hallottam, hogy van álláslehetőség. Természetesen azért volt felvételi elbeszélgetés, próbaórát is kellett tartanom, és azóta hip-hop, itt is vagyok.

Mi ösztönözte, hogy pedagógussá váljon? Mely tantárgy(ak)at tanítja?

Bartusz Péter: Kémiát és biológiát tanítok, illetve a hetedikeseleknek laboratóriumi gyakorlatokat tartok. Az mindig biztos volt az életemben, hogy emberekkel szeretnék foglalkozni úgy, hogy valami hasznosat is tudjak tenni. Miért pedagógus lettem? Egyrészt a felmenőim között sok pedagógus van. Másrészt pedig arra éreztem magamban meghívást, hogy ezt csináljam. A nagyszüleimnek az volt a kívánsága, hogy mielőtt egyetemre megyek, legyen egy szakmám. Ez az egészségügy, ami nagyon hasonló abból a szempontból, hogy ott is emberekkel kell dolgozni. Így adódott, hogy a gimnázium után elvégeztem az ápolói iskolát, közben meg dolgoztam az egészségügyben. Utána kerültem az egyetemre, tanárképzőbe. Végül a tanítás maradt, amit hivatásomnak találtam.

Kecskés Fanni: Magyar nyelv és irodalmat, valamint történelmet tanítok, illetve a nyolcadikosoknak állampolgári ismereteket. Főképp középiskolai tanár szerettem volna lenni, mert szerintem ez a 14-18 év közötti egy nagyon érzékeny időszak az emberek életében, főleg a kamaszok életében. Nagyon sok időt töltenek az iskolában, gyakran többet is, mint otthon a szüleikkel. Úgy gondolom, nagyon meghatározó, hogy milyen tanárok oktatják őket. Nekem szerencsére a legtöbb esetben jó tanáraim voltak, és szerettem volna valamit visszaadni abból a fajta támogatásból, amit anno én is kaptam.

Molnár-Balogh Orsolya: Végzettségem szerint rajz-magyar szakos tanár vagyok. Amikor főiskolára jelentkeztem, a rajz miatt mentem elsősorban: festéssel szerettem volna foglalkozni. A tanítási gyakorlat során tetszett meg a szakma. Amikor élesben kellett órát tartanom, úgy éreztem, ez az én közegem.

Egy új közeg mindig nehézségeket rejt. Milyen beleszokni az itteni életbe?

Bartusz Péter: Ez egy nagyon jó, támogató közeg, egytől egyig szeretettel fogadtak a kollégáim, és ezt teljes őszinteséggel tudom mondani. A mai napig támogatnak csakúgy, mint a tanulók. Például vannak olyan diákjaim, akik régebb óta járnak ide, mint amióta itt dolgozom, tehát adódnak olyan dolgok, amiben sokkal tapasztaltabbak nálam.

Kecskés Fanni: Alapvetően elég sok a kihívás több területen is. Viszont szerencsére nagyon támogató a közeg, a tanári kar, a diákok is, az iskola többi dolgozójával együtt. Úgyhogy ennyivel szerintem könnyebb, mint egy másik iskolában lehetne, ahol minden új és ismeretlen. Sokat segített, hogy a tavalyi évben már jártam itt, és szeptemberben nem egy teljesen új épületbe kellett bejőnnöm idegenek közé, hanem egy kicsit már otthonosabban mozoghattam.

Molnár-Balogh Orsolya: Ez az iskola különleges: nem állami intézmény. Meg kell szoknom az új szabályokat, szokásokat. De segít, hogy nagyon elfogadó és támogató a közeg, a gyerekek és a kollégák részéről egyaránt.

Mi, piaristák nagyon büszkék vagyunk a közösségünkre. Számos osztályösszerázó program van a diákoknak. Önöknek, tanároknak mivel segítenek, hogy jobban megismerjék egymást?

Bartusz Péter: Nekünk is van lelki gyakorlat, mint ahogy a diákoknak. Minden hónapban szokott lenni értekezlet, van, amikor heti rendszerességgel. Szoktunk névnapozni, karácsonykor is van egy kis ajándékozás. Tehát vannak olyan közösségépítő alkalmak, amikor a tanárok is össze tudnak egy kicsit kovácsolódni. Erre igény is van, és figyelnek is rá.

Kecskés Fanni: Még augusztus végén volt egy háromnapos tanári lelki gyakorlat Makón, ami egy nagyon jó ráhangolódás volt a tanévre. Ezenkívül nekünk is van szá-

mos olyan lehetőségünk, mikor a diákokat van alkalmunk kísérni. Például a szeptember eleji *Ember a gáton* teljesítménytúra is ilyen volt. Kollégák és diákok is részt vettek rajta. Az ilyen informális alkalmak nyújtanak lehetőséget a kötetlenebb beszélgetésekre és az összerázódásra.

Molnár-Balogh Orsolya: Rögtön tanévkezdés előtt volt egy többnapos lelkigyakorlatunk. Ez segített, hogy már az évkezdés előtt megismerjek mindenkit. Úgy tudom, hogy az új kollégáknak külön alkalmakon is részt kell venniük. Októbertől igazgatónő vezeti ezeket a délutáni beszélgetéseket, amelyeknek célja, hogy minél jobban megismerjük a közösséget és az iskolát. Az új tanároknak van a bePIPA program is: meg kell tanulni pár dolgot a piaristákról. Ezen felül még vannak továbbképzések a tanári karnak.

Mi az a plusz, amit az iskola szellemisége nyújt az Ön számára a mindennapjaiban?

Bartusz Péter: Azt gondolom, hogy lelkiségben nagyon sokat tesz hozzám az iskola, mert ez egy jó erkölcsű intézmény. Úgy vélem, felnőttként is jó ehhez az erkölcsőhöz igazodni. Számomra ez jelenti a pluszt.

Kecskés Fanni: Látom azt, hogy a többi szegedi iskolával összehasonlítva a piarista iskola szellemiségében mennyire emberi. Ez az emberi hozzáállás az, ami szerintem mindennél többet jelent a hétköznapiakban. Lehet hibázni, lehet újrapróbálkozni, nagyon elfogadó és támogató a közeg.

Molnár-Balogh Orsolya: Mivel nem régóta vagyok itt, még puhatolózom egy kicsit. Azonban ami rögtön szembetűnt, az a közösségépítésbe fektetett energia mértéke. Ennek az eredményességét abban látom megnyilvánulni, hogy tapasztalataim alapján jellemzően ez a korosztály zárkózott, felnőtteket elutasítóbb. Ezzel szemben itt a tanulói csoportok is nyitottabbak, támogatóbbak, ha közösségi programokról van szó. Még annyit említenék, hogy hallottam a TESZI-ről is. Ott igen komoly feladatokat lehet vállalni, amikor a közösségért tevékenykednek az önkéntesek. Reményt ad, hogy ez a generáció tud változtatni a jelenen, és kicsit pozitívabb jövőt vázol fel.

Készítette: Jójárt Rebeka, 10. B

UKRAJNA HISTÓRIÁJA

Irodalomórán azt a választható feladatot kapták a tizedikesek, hogy írjanak egy modern históriásének-töredéket az orosz-ukrán háborúról. Valami olyasmit, mint amit Tinódi

Lantos Sebestyén is alkotott, amikor summáját írta Eger várának. A sok kiváló megoldás közül ezúttal három 10. A osztályos tanuló művét közöljük.

**Krabót Bertalan:
A nagy medve fogai**

Summáját írom Ukrajnának,
Megszállásának, háborújának,
Szégyenvallását a cár hadának,
Nagy tragédiáját mind a két országnak.

Történt pedig február huszonegyén,
Vlagyimirovics asztalánál ülven
Elismerte az Ukrajna csücskén
Harcoló szakadárokat, nagy büszkén.

Ama február huszonegyedikén
Az évtizedes békét tönkretévén,
A nagy „nácitalanítás” ürügyén
Rakéták robbantak Kijevben s sztyeppén.

A határon tankok, légiriadó
Harsant nagyvárosokban – olvasható.
„Jönnek az oroszok!” – szól sok híradó,
„Vigyázat, több felkavaró kép látható!”

Ám homo proponit, Deus dispronit:
Megviselte a nagy medve fogait
A nagy falat, s nem érte el céljait
Teljesen, de harc ritkítá fiait.

Meglepő módon gyors villámháború
Helyett nyárra véres állóháború
Az eredmény, a nép rosszindulatú:
„Orosznak nincs bor, csak ólom... nagyszámú!”

Júniusra megjelenik több mém:
Javelin rakéta a muszkának a rém.
Bayraktar után nem marad ép tégl a fém,
Égő tank az alagút végén a fény.

Miközben traktor vontat sztyeppén tankot,
Emberek ezrei élnek meg naponta a poklot.
Twitter, BBC, Insta adja a harcot
Élőben, nagy tömeg lájkol egy posztot.

Legújabb fegyver az információ,
Életekbe kerül egy-egy videó.
Nem tudja, kinek higgyen az olvasó:
„Ez itt kamu!”, „Ó egy senki, talpnyaló.”

Hosztomel, Mariupol, Kígyó-sziget,
Megy a vita, kié a Krím-félsziget.
A muszka városokat, falvakat lövet,
Kétszáz napja lángokban áll a kelet.

Egy nyáron keresztül tart a pergőtűz,
A háború sokakat otthonról elűz,
Megelevenedik a háborús bűn,
Az ember csak legyint keserűn.

Mikor ezt írom, megy az ellentámadás,
A harkovi nagy ukrán ellencsapás.
A raszputyica előtti nagy dobás,
Mely – úgy tűnik – az oroszoknak sorscsapás.

A történelem tengere viharos,
Vize – mint oly sokszor eddig – vérpiros.
Jövünk soha, soha nem volt holtbiztos,
De hogy ez ma megtörténhet: gyalázatos!

**Kávássy Milán:
Civilekre lőnek, ez így már nem fair**

Nótáját írom Oroszországnak
És Ukrajnának, háborújának,
Benyomulását Putyin hadának,
Védekezését ukrán katonáknak.

A kisebb országból sokan meghalnak,
Nem áll túl rosszul a nagyobbiknak,
De azért ők is sokan hullanak,
És az oroszok sokat robbantgatnak.

Sokan azt mondják, Putyin rossz lóra tett,
De lehet, hogy ez így rendeltetett,
Civilekre lőnek, ez így már nem fair,
Mert nekik ott van kezükben a fegyver.

Az ukránok vonulnak foglalni vissza,
És ennek a levét Vlagyimir issza,
Jogos a részükről, hogy szerzik újra,
Ami övék volt, de Putyin feldúlja.

Úgy látszik, a ruszkiak vesztésre állnak,
De ők még így is civilek találnak,
Őket lövik meg, félnek a harctól,
Az ukrán elleni hatalmas kudartól.

**Verebély Ákos:
A NATO ugat, viszont nem harap**

Summáját írom nagy Ukrániának,
Orosz demilitarizációnak,
Összecsapását a két Vlagyimirnak,
Aggodalmát Közép-Európának.

Donyeck és Luhanszk orosz ajkúak,
Kikiálták hát szabadságukat,
Putyin bácsi ehhez segítséget ad,
Indul a speckó hadi alakulat.

Zelenszkij viszont nem bírja druszáját,
Hisz megsértette szuverenitását,
Kijevet megvédé sok bátor ukrán,
Tankokkal mentek külvárosi utcán.

Eközben Putyint nem érte a Nyugat,
Kivet tehát rá nagy szankciókat,
Küld Ukrajnának segélycsomagokat,
A NATO ugat, viszont még nem harap.

Térjünk most vissza a csataterre!
Erősen küzdött Harkivnak népe,
Mariupol nehezen lett bevéve,
Nem tudni, Herszonban hány ember élne.

Mindenesetre tart még a viadal,
Nem tudni még, kié lesz a diadal.
Remélhetőleg nem vész sok fiatal,
Intézzé ezt el a hadi hivatal!

PERECÁRUS VOLTAM A MARX TÉREN

SZALMA KANAPRIYA NOVELLÁJA

Ahogy hetet ütött az óra, megsült az utolsó tepsi sós perec is. Egyet fordítottam a táblán, ami az üvegajtón függött, hogy belülről a zárva felirat látszódjon. Nyitáshoz készen állva felkötöttem a piros kis kötényemet, aminek a zsebében mindig ott lapult egy doboz gyufa arra az esetre, ha a kedves vendég szeretne cigarettára gyújtani. Mert mindig a vendég az első.

A perecárusnak nagyon fontos feladata van a Marx téren. Én vagyok itt a szem és a fül, a Lencse utcától egészen a Béke és Kálmán utca sarkáig mindent látok és hallok. Eleinte kívülálló voltam, és csak messziről tekintettem a forgalmas életre.

Idővel a vendégek megszoktak, mint új tagját a Marx térnek. Befogadtak, és közülükvalóként néztek rám. Beérték hozzám, de nemcsak perecért, hanem egy jó tárgyalásért is. A pénzükkel együtt titkaikat és történeteiket is rám bízták. Amellett, hogy peracet árultam, én lettem

az elveszett lelkek révésze. Egyik kezemben a ropogós sós perec, másikkban a lelkük. Tárt karokkal vártam őket a boltomban.

Hallottam mindenféle sorsról, láttam mindenféle embert. Nap mint nap új arcok keringtek errefelé. Nyitott szívvel és üres gyomorral tértek be hozzám, ők ettek, én meghallgattam őket. Volt, aki nagy lehetőséget kapott egy világhírű laptól, és üzleti útján állt meg egy harapnivalóra. Azonban akadt olyan is, akit kergettek otthonról, és félelmében szaladt, amerre csak tudott, és éhgyomorral, levegőért kapkodva esett be boltom ajtaján. Néha a veterán maffiatagok álltak meg egy regére, néha az arra járórózó rendőrök tartottak szóval. Néha csak rám biccentett a félszemű, féllábú cigány, akit minden nap nem kevesebb mint három alkalommal láttam elmenni a bolt előtt. Néha a javasasszony lányát láttam eltipegni apró ruhájában, miközben új kliensét kereste. Szegény lány alig

volt nálam idősebb, de a szárnyait lebegtette az este sötétjében. Olyannyira híján voltak a pénznek, hogy egész kiskora óta rákényszerült erre a lélekörli életmódra. Az élet azonban sehol nem bánt vele kesztyűs kézzel: ott-hon az apja még jól el is tángálta.

Az élet másik tálcájáról néha érkeztek aranyba öltözött donnák és zsebórák urak, akik fintorogtak a Marx tér szegénységén, és közben eszpresszót kértek a perccel mellé, amelynek a felét úgyis kidobják, hisz indul a busz.

Ebéridőben, mikor nem akadt tennivaló, a szeplőket számoltam az alkaromon. Miután végeztem, felnéztem, hátha betért egy vendég, s mikor nyugtáztam, hogy megint csak egyedül vagyok, folytattam a számolást a szoknyával fedett combomon. Amikor ezzel is végeztem, rendre megjelent egy kíváncsi fej az ablakban.

Legyen az a sóher kis cigányfiú, aki mindig elhagyja az apjától kapott aprópénzt, vagy az öreg piaci kofa, aki éppen végzett a répái elosztogatásával. A cigányfiú mindig hozta magával a kishúgát, aki rendre kiválasztotta a legsósabb perccel, amelyet aztán megfelezték, és elmajszolták a bolt lépcsőjén. A kofa pedig mindig megkínált a kimaradt fonnyadt répával, amit mindig elutasítottam. Sajnáltam az öreget, de mit volt mit tenni, nem vagyok nyúl.

Ahogy a Nap nyugovóra tért, úgy készülődtem én is bezárni kis boltomat. Ilyenkor körbenéztem, mi feladat maradt hátra, seprűt és nedves rongyot fogtam, hogy tisztán indulhasson holnap a munka. A pult mögöl a kosaramba raktam a megmaradt, kiszáradt pereceket. A borraival a zsebembe csúsztattam, becsuktam a zsanérokat, még egy pillantást vettem a zárt ajtóra, és nyugtáztam a napom. Még utolsó tiszteletkört tettem a téren. Megálltam a körzeti megbízottak törzshelye előtt, akik felpakolt lábbal várták a nap végét. Köszöntem, és megkínáltam őket egy-egy perccel, amit szívesen elfogadtak a hosszú nap vége felé közeledve. A mosoda kapujában ülő javasasszony férjével megosztottam a borraival felét, mire az sorozatos hálálkodásokba kezdett, mintha nem mindig ezt tenném, nap nap után. A csengő pénzek mellé egy perccel is járt.

Felszálltam piros vasparipámra, és hazakerekeztem. Csak amikor otthonom előtt leszálltam a biciklimről, akkor vettem észre, hogy a piros kötélyem még mindig rajtam van, persze gyufával a zsebében, ahogy lennie kell, mert hát a vendég az első.

Az illusztráció szintén Szalma Kanapriya alkotása

Szirmai Zalán

Finem vitae specta*

Jöjj velem!
Az utolsó táncom a tiéd,
te, fekete angyal.

Kezdődjék hát!
Indul a keringő,
egyre mélyebbre suhanunk.

Ne sírjatok, angyalok!
Mosollyal távozom,
bűnhődésem édes.

* Nézz életed végére

Szendrényi Borbála

Éjszaka csillaga

Most szállnak a szélben a nyári virágok,
A víz fodora finoman simogat.
Az égre pillantva szép színeket látok:
Felhők törnek meg a sok fényugarat.
De nyugtalan lényem, a kétséget érzem,
Nem hat rám a tájnak a hangulata,
Csak várok és nézek, megbékélést kérek:
Hogy szívembe süssön a Nap sugara.

A csendnek a hangja, ha messzire hallik,
S a néma Világ zaja nem dübörög.
Az ablak előtt sötét fák lombja hajlik,
A gond és baj házon kívül ücsörög.
A csillagok fénye derengve beszállva
Sugallja nyugalmát sötétbe bele,
Nem hoz semmi rosszat, se bajt, mi bejárna,
És békémet meglelem végre vele.

Ha nem lobog éjjel a Hold sem az égen,
A szél suhog halkán a lombok alatt.
A tó vize mélye ma éjfeketében,
A város nem zúg, zaja abbamarad.
Egy pillanat illan, s a perc, ami rám várt,
Ma végre eléri a lelkem, igen,
És minden olyan gond, mi nyomta a szívem,
Repül, tovaszáll, a sötétben pihen.

MAX 800-AS FORDULATSZÁMMAL CENTRIFUGÁZOK. EDZŐS CUCCOT KÉZZEL
ÁTÖBLÍTEK. AZ EGYIK FAGYASZTÓT FELSZÁMOLTUK. MINDEN HÓ VÉGÉN JÁTSZOM
EGY LOTTÓT, BÁRMIKOR BEJÖHET. (KESERŰ GYÖRGY)

CSOBBANÁSOK VÍZBEN ÉS VÍZPARTON

NÉGY IZGALMAS NAP KRÓNIKÁJA

A nyári szünetben a 10. C osztály egy része Tóth Károly tanár úr vezetésével hódító újtárra indult a Tisza mentén. Hogy végül meddig jutottak, s milyen viszontagságokon mentek keresztül négy mitikus nap alatt, kiderül a fordulatokban bővelkedő beszámolóból.

Még éppen csak belekóstoltunk a nyári szabadság ízébe, amikor osztályunkból egy kis csapat elindult, hogy az iskola kenuival meghódítsa a Tisza vizét. Vonattal, illetve mikrobusszal Tiszaugra utaztunk, ahol felvertük sátrainkat, majd vízre tettük a csónakokat. Csomagok nélkül elindultunk egy próbakörre, hogy elsajátítsuk az evezés megfelelő technikáját.

Tóth Károly tanár úr – hogy kicsit felébressze a társaságot – megtanította azt is, hogyan lehet lapátaink segítségével lefröcskölni a többi hajó utasait. Mái tisztázatlan körülmények között a tanár úr kenuja, amelyben hárman utaztak, belefordult a vízbe. A kiváló csapatmunkának hála mindenki kijutott a partra, és a hajó sem süllyedt el.

A második napon bepakoltuk a vízhatlan hordóinkat, a zsákokat, az eve-

zőket, felvettük a mentőmellényeket, majd vízre szálltunk. A csorgásokban gazdag út végén Csongrádon kötöttünk ki. Miután az összes csónakot kihúztuk a partra, két alak vált ki a fáradt, eltikkadt csapatból. Amikor visszatértek egy karton dobozos üdítőtől, hatalmas volt a meglepetés. Miután Tanár úr is megvámolta az italokat, a Tisza vizében koccintgatva folytattuk a forró délutánt.

Másnap Mindszent felé igyekeztünk, s közben megálltunk Benjámín családjánál, ahol a kimerült társaságot bográcsos paprikás krumpli fogadta. Jóllakottan eveztünk tovább, mert az aznapi úti cél még igen távolinak tűnt. Utunk során mégis megálltunk egy „majomhintánál”, ahol a fiúk többsége bebizonyíthatta bátorságát. Változatos mutatóknak lehet-

tünk szemtanúi: szép csobbanások, pár hasra érkezés és az elmaradhatatlan szaltók váltották egymást. Roland a nagy attrakciót hinta nélkül akarta megvalósítani, csupán a fiúk dobótehetségére számítva, de végül egyetlen méter elvალasztotta a sikertől – és a folyótól.

Az utolsó, esős éjszaka után korán útnak indultunk. Osztályfőnökünk úgy tervezte, hogy egészen Szegedig evezünk, de a rengeteg élménynek köszönhetően már Algyőnél elfogyott az erők, és kikötöttünk. Ott fejeztük be izgalmainkban gazdag túránkat, amelynek végén fáradtan, napbaránítottan, de kicsit sem csüggedten gondoltunk vissza az együtt töltött négy napra.

Csiszár Csenge, 10. C

KENUZÁS AZ ÉJSZAKÁBAN – AVAGY HOVÁ TŰNT A KIKÖTŐ?

A 11. A osztály nyári kenuzása a csillagok alatti andalgásból igazán kemény teljesítménytúrává alakult át. Hogy hogyan sikerült teljesíteni több kilométert árral szemben, vaksötétben, s hogy végül hol kötött ki a kis csapat, kiderül a beszámolóból.

Augusztusban a 11. A-nak lehetősége nyílt részt venni egy hatvanhat kilométeres teljesítménytúrán. Az osztály hét tagja is kapva kapott az alkalmon, így augusztus 18-án elindulhatott az osztályfőnökkel, társ-osztályfőnökkel és egy vállalkozó szellemű szülővel kiegészült társaság.

Csongrád homokos partjától ereszkedtünk le a Tiszán egészen Szegedig három kiváló minőségű kenőval. A folyó sodrási iránya nem nekünk dolgozott, a csorgás sem volt opció emiatt, de kitartóan szeltük a habokat egészen a szentesi strandig. Ott megálltunk pihenni, enni és csobbanni egyet a hűs folyóvízben. Fél óra múltán már ismét kenuban ültünk, és énekszó kíséretével folytattuk utunkat.

A második megálló Mindszent volt, ahol egy kisebb bevásárlást követően elköltöttük korai vacsoránkat. Az eredeti terv szerint itt aznap meg is álltunk volna, ám sokunknak még mehetnékje volt. Végül úgy döntöttünk, evezünk egy kicsit a holdfényben a csillagok alatt, majd Mártélyon verjük le a sátrainkat.

Mire megpillantottuk a célállomást, mindnyájan kellőképpen kifáradtunk. Szerencsétlenségünkre azonban nem találtunk megfelelő kikötőhelyet, kénytelenek voltunk megtenni még további huszonöt kilométert, másnapra tervezett utunk nagy részét. Embert próbáló három órával később, kora hajnalban értük el az algyői strandot, ahol a csapat egy része sátorban, egy része a szabad ég alatt gyorsan álomba szenderült.

Másnap már tizkor talpon voltunk, hogy egy gyors reggeli után ismét útnak induljunk. Az éjjeli kalandok után azt a maradék tizenöt kilométert már szinte gyerekként éreztük.

Venk Dániel, 11. A

A 10. A BICIKLITÚRÁJA A VÉGTELENBE ÉS TOVÁBB

Durrdefekt, tévelygés az útvesztőben, veszélyben lévő üvegfal és tragikus sorsra jutó zsákmányállatok – mindez belefért egyetlen kirándulásba. A részletekre a beszámoló derít fényt.

A 2021/22-es tanévvel nem ért véget az osztály közös élete, hiszen nyáron több, az iskola és az osztályfőnökünk által szervezett programon vehettünk részt. Az eseménydús szünet nyitányaként június 28-án egy kis csapat a rekkenő hőségben rendhagyó biciklitúrára indult.

Ladányi Andrea tanárnő gondolt egy merészet, s hogy a már hagyománnyá vált közös tekerést kicsit izgalmasabbá tegye, áthelyezte a célállomást Sándorfalváról Ópusztaszerre. Ezzel nemcsak a letekerendő kilométerek, hanem az élmények számát is megduplázta.

Éppen félúton jártunk, amikor egyik társunk kereke kilyukadt, de hála az égnek – no meg a fólíásátnak – viszonylag rövid időn belül sikerült meggyógyítani a drótszamarat. A forráság, a szokásosnál jóval hosszabb út, a durrdefekt és a vészesen fogyó víz ellenére épségben elértük Ópusztaszerre. Következő kalandunk helyszíne a Csillagösvény volt, ahol néhány fős csapatokban, találós kérdések segítségével kellett megtalálnunk a kiutat. Néhányan teljesen véletlenül óvodásoknak szóló kvízlapokat vettek el, s mivel a kérdések kifogtak rajtuk, kénytelenek voltak visszakullogni a rajtvonalhoz. Természetesen akadtak olyanok is, akiknek sikerült ezt a rendkívül komplex kihívást teljesíteni, nem is egyszer...

Ezt követően a társaság egy része mindent – legálábbis a közeli üvegépület további sorsát – eldöntő focimeccsen vett részt. Akik a kánikulában nem érezték elég belső készletet a labdajátékhoz, csatlakozhattak Bartusz tanár úrhoz, hogy az árnyékban kamatoztathassák képességeiket nyomozóként, gyilkosként vagy épp porszivóügynökként, persze csak az *Alszik a város* nevű játékban.

Később visszatekertünk a sándorfalvi nádastóhoz, ahol felállítottuk sátrainkat. Vacsora után néhányan sétálgattak a tó körül, mások kártyáztak, akadt, aki a horgászat terén próbált szerencsét. Meglehetősen kevés sikerrel, hiszen osztálytársunk két horgászbójával és modern felszerelésével csupán két törpeharcsát fogott. Az invazív faj apró képviselői végül a betonlap és a vödör tragikus találkozásának áldozatai lettek, emléküket szívünkben őrizzük.

Másnap még strandoltunk, ami igencsak kiszívta az energiánkat. Ráadásul a visszafelé tartó úton konstans szembeszéllet kaptunk, végül mégis sikeresen, épségben visszaértünk az iskolához.

Ez az élményekben gazdag kirándulás tanáraink és a szülők odaadó szervezése, segítőkészsége, valamint a diákok nyitottsága, elszántsága, optimista hozzáállása nélkül nem jöhetett volna létre. Külön pozitívum, hogy egy volt osztálytársunk az ország másik feléből utazott ide, hogy részt vehessen a túrán. Mindannyian gazdagodtunk, hiszen az újabb közös emlékek még tovább építették a közösségünket.

Krabót Bertalan, 10. A

ENGEN SZEMÉLY SZERINT FŰT A LELKESEDÉS A MATEMATIKA IRÁNT, ÍGY NINCS SZÜKSÉG TOVÁBBI FŰTÉSRE. JAVASLOM HÁT MINDENKINEK, HOGY EZEKBE A NEHÉZ IDŐKBEN NE HALMOZZA AZ ÉLVEZETEKET, HANEM ÉLVEZZE A HALMAZOKAT – ÍGY OLCÓSÓ(BBA)N MEGÚSSZA. (KOKAVECZNÉ BÁNKI JUDIT)

SZINUSZGÖRBEKÉNT HULLÁMZÓ KEDÉLYEK A TISZÁN

Az emelt matekosok már-már hagyománnyá vált kenutúrája idén is izgalmasra sikeredett. A kalandokról, mélységekről és magasságokról ezúttal egy „újonc” meséli el élményeit.

A tanév végén Kokaveczné Bánki Judit tanáró meghívta az emelt matekos diákjait egy kenutúrára. Én először vettem részt a kiránduláson, hiszen eddig még az is bátorságpróbának tűnt számomra, hogy közelebbi kapcsolatba kerüljek a tantárggyal. Idén azonban elszántam magam a matekos körökben már hagyománnyá vált kalandra.

Biztonságérzetet adott, hogy a Tanáró mindent megszervezett, még túravezetőről is gondoskodott. A parton találkoztunk, ahol gyorsan eldöntöttük, hogy ki melyik hajóban fog evezni, majd elindultunk a Tiszán felfelé, a „Sárga” irányába.

Sokáig azonban nem élvezhettem a gondtalan evezést. Amitől a legjobban tartottam, az nagyon hamar bekövetkezett: egy elhaladó motorcsónak akkora hullámokat vetett, hogy sikeresen beborultunk. Szerencsére ettől nem borultunk ki, megőrizve lélekjelenlétünket gyorsan kiértünk a partra, és visszaszálltunk a kenukba.

Ezután újult erővel, vidám hangulatban folytattuk utunkat. Pillanatok alatt megérkeztünk a célállomáshoz, ahol kikötöttük a csónakokat, és megmártóztunk – ezúttal szándékosan – a Tisza hűvös, frissítő vizében. Pihenés közben jókat beszélgettünk, majd kenukba szálltunk, és elindultunk lefelé a folyón. Mivel a Tisza is besegített, viszonylag könnyű dolgunk volt az evezéssel. Ezt a lehetőséget kihasználva kicsit gyakoroltam a kormányzást, a végére egész jól belejöttem!

A kellemesen fárasztó csónakázást követően visszatértünk az origóhoz, a Móra Múzeum melletti úszóházhoz. Tökéletes időzítéssel megérkezett a pizzafutár is, így egy igazán jó hangulatú vacsorával zárhattuk ezt az emlékezetes napot.

Mindszenti Gergő, 12. A

Viaszklónok, hullámvasút és horror a világ legélhetőbb városában

Utazásunk 2022. július 3-án kezdődött, és három napig tartott. Habár egy-egy éjszakát Mosonmagyaróváron és Győrben töltöttünk, számomra a legemlékezetesebb és egyben legérdekesebb Bécs volt.

Az osztrák fővárosban első állomásunk a Praterben lévő Madame Tussauds volt, ahol mindenki szelfizhetett kedvenc sztárjaival, színészeivel vagy sportolóival, pontosabban az ő viaszklónjaikkal. Voltak, akik Madonnával játszhattak egy zenekarban, mások elutaztak sielni, és meglátogattak egy hegyi kocsmát az Alpokban úgy, hogy el sem kellett hagyniuk az épületet. Végül együtt visszautazhattunk az időben, egészen a 19. századba, ahol táncolhattunk Sisi királynő egyik udvari bálján.

Meglátogattuk a Schatzkammer Wient, ahol a császári koronaékszerek vannak kiállítva, és szebbnél szebb koronákat, fülbevalókat és karkötőket csodálhattunk meg, majd bevetük a Stephansdom székesegyházat. Ezután mindenki lehetőséget kapott, hogy csoportokban felfedezhesse a várost.

Akadtt lehetőség, hogy gyakoroljuk a németet, de szerencsére az angollal is boldogultunk. Egy bevállalós csapat egészen a schönbrunni kastélyhoz ment, és sétáltak a kastély mesés kertjében. Az adrenalinra vágyók felülhettek egy hullámvasútra, mint például az Olympiára, ahol a hullámvasút öt kört fordult át, mondanom sem kell, kiabáltunk, sikítottunk, de akadt olyan is, aki tudott rezzenéstelen arccal végig csendben ülni. Aki pedig egy kis félelemre és borzongásra vágyott, bemehetett a Prater egyik horrorházába. A nyugodt

délutánt keresők válogathattak a sokszínű éttermek és kávézók között, vagy vásárolhattak a nyüzsgő utcák egyikén.

A Győrben eltöltött napunk során meglátogattuk a Nagyboldogasszony székesegyházat, megcsodáltuk annak aranyozott díszítéseit és festményeit. Később egy szinte új kiállítás keretében megismertük Boldog Apor Vilmos püspök életét, áldozatát és vértanúságát a második világháborúban.

Utolsó napunkon városnézés alkalmával a mosonmagyaróvári vár falai között jártunk, ahol napjainkban mezőgazdasági irányú felsőoktatás folyik, majd utunk végére érve ünnepélyes keretek között mindenkinek esélye volt átvenni a maga által választott szakma diplomáját Nagy Mariann tanárnőtől egy gratuláló kézfogás keretében, az egyetem dísztermében.

Szabó Hanna, 11. B

Határtalan élmény határon túl

„Az első alkalmak különlegesek, egyediek... de az utolsó alkalmak még inkább értékesek.” – mondta Berlin a Nagy pénzrablás című sorozatban. Mi is hasonló hozzáállással indultunk el a tizenkettedikes, azaz utolsó osztálykirándulásunkra Horvátországba.

A közel tízórás buszút után mindenki öröme megérkezettünk Kraljevicába, a lélegzetelállítóan gyönyörű horvát tengerpartra. Egy szempillantás alatt a tengerben találtuk magunkat. Már az érkezés napján fürödtünk, élveztük

a tengerparti lágy szellőt és az erőtlen, de frissítő hullámokat.

Másnap reggel azonban minden megváltozott. Ettől tartottunk a legjobban: a kezdeti jókedvet egy irányításunkon kívül eső esemény megrendítette: az eső. Persze amikor kicsit elállt, meglátogattuk a szomszédos Krk szigetet. A mellettünk elhaladó autók hangja, az erős szél taszítása, az alattunk morajló tenger mind különleges hangulatúvá tették ezt a sétát. Néhány pillanatra elszálltak a negatív

gondolataink, és a szabadság érzete uralkodott mindenk felett.

A harmadik napon ellátogattunk Abbáziába és Fiuméba. Két elképrázatóan szép város, ahol szerencsére kevésbé áztunk meg. Meglátogattuk egy kisebb csoporttal a helyi McDonald's-ot is. Őszintén szólva semmi különös, de legalább valamit ettünk ebédre.

A következő napon a szemerklő eső hangjára keltünk. A délelőttöt közös kártyázással és beszélgetéssel töltöttük, majd csatlakoztunk a fakultatív programként Kraljevicába induló társasághoz.

A kirándulás egyik fénypontjaként az éjszakába nyúló, mély és tartalmas beszélgetéseket említeném. A haza-

indulás előtti nap estéjén hajnali 4-ig társalogtunk, közel minden elképzelhető témáról. Ezek a pillanatok felejthetetlenek maradtak számunkra, hiszen olyan mély dolgokról tudtunk tabuk és titkok nélkül, őszintén beszélni egymással, melyek egy hétköznapi beszélgetés során elképzelhetetlenek. Többek között az ilyen élmények következtében döbbsentünk rá arra, hogy mi is tette ezt, az utolsó osztálykirándulásunkat igazán különlegessé.

Ráébredtünk arra, hogy nem a helyszín vagy a rajtunk kívül álló irányíthatatlan körülmények a fontosak. Nem az számít, hogy a terveinkhez, elképzeléseinkhez minél pontosabban ragaszkodva kivitelezzük azokat. Ami igazán számít, az a közösség. A közösség, amelynek részei vagyunk. A folyamatosan változó, néha kedvezőtlen körülményekhez is tudunk kellett minél gyorsabban és hatékonyabban alkalmazkodni, és minden helyzetből a maximumot kihozni. Ez a kirándulás pedig rávilágított, hogy mindig lesznek páran, akikre számíthatunk, akik keresik a társaságunkat, s akikkel a legszemélyesebb témákat sem félünk megvitatni, mert tudjuk, hogy megbízhatunk egymásban.

Örülünk, és büszkéek vagyunk rá, hogy egy olyan közösség része vagyunk, amelyben mindig számíthatunk egymásra, és mindannyian egy igazán „Boldog osztály” tagjai lehetünk.

Hidegkuti Ádám - Mindszenti Gergő, 12. A

„MI ÖTVÖZZÜK A SPÓROLÁST AZ EGÉSZSÉGES ÉLETMÓDDAL: GYAKORIBBAK LETTEK A GYERTYAFÉNYES VACSORÁK, S HOGY NE FÁZUNK KÖZBEN, ELŐTTE ELMEGYÜNK FUTNI, ÍGY MÉG JÓ FÉL ÓRÁIG MÉG MELEGÜNK IS VAN. VACSORA KÖZBEN TERMÉSZETESEN MEGEMLÉKEZÜNK A NAGYHATALMAKRÓL.” (NEMES ZSUZSANNA)

A férfi és a női lét nagy kérdései Kalazancius nyomán

2022. augusztus 8. és 13. között rendeztük meg a Kalazancius Mozgalom harmadik táborát Pusztafalun, Sátoraljaújhely mellett.

Közel 150 résztvevő élvezte a programokat két altáborra osztva: kicsik (7-8. osztály) és nagyok (9-10. osztály). Én az utóbbiban voltam vezető. A két csapatnak külön szervezték a foglalkozásait, azonban a kerettéma megegyezett: ez pedig a hivatás volt.

Az első napon, hétfőn megérkezés és regisztráció után egy közös szentmisével kezdtünk, imádkozva a tábor sikeréért, majd felosztottuk a sereget kisebb csoportokra. Ezeket az átlagosan nyolc fős csapatokat kettő-három diák vagy egyetemista irányította, akik korábban elvégezték a vezetőképzést. A bemutatkozás után a csoportok összemérték erejüket egy sorversenyben,

majd vacsora után egy forgóban vettek részt, ahol mindenféle szakmához kapcsolódó kreatív kihívást kellett teljesíteniük.

Kedden kiscsoporttal kezdtünk, ahol a döntésről beszélgettünk, majd a csoporton belül „egyóráztunk”, vagyis a csoport fele húzott egy nevet, és vele beszélgettünk ez idő alatt. Ezek után el-sétáltunk közösen egy közeli tengerszemhez, ahol strandoltunk egy nagyot, labdázunk, és kötélhúzást tartottunk városunként.

A szerdát szintén kiscsoporttal nyitottuk, itt a jövőbeli álmainkról, céljainkról volt szó. A következő program egy workshop volt: itt választhattak a résztvevők a sport, a teaház és kézműves foglalkozás közül. Ebéd után volt idő találkozni az anyacsoporttal (a csoport, amelynek tagja vagy a városodban), majd megnéztünk egy bűvészelőadást. A napot egy Christian partyval és szentségimádással zártuk.

Csütörtökön túráztunk egyet a füzéri várhoz, ott kis csoportban volt lehetőségük papokkal beszélgetni. A pénteki napot a fiúk és a lányok külön töltötték. A lányok délelőtt kókuszgolyó-készítés közben beszélgettek a női lét nagy kérdéseiről, míg a fiúk feszültség- és energialevezetés után tárgyalták ki a férfiak szerepét és női ideáljukat. Ebéd után a csoportok összeülve ütköztették véleményüket a másik nemmel kapcsolatban, majd egy forgóban kipróbálták magukat, a lányok fiús, a fiúk lányos feladatokkal. Az estét egy közös táborúzzal zártuk, itt játszottunk és énekelgettünk.

A tábor misével búcsúztattuk.

Jusztin András, öregdiák

A latinosok bevették Pécsét

Mit tesz az ember, ha lementek az előrehozott érettségik, megvolt az utolsó tanítási nap, és már csak azt várja, hogy június 15-én véglegesen lezáruljon egy újabb keményen végigdolgozott tanév? Vannak, akik a barátaikkal ünnepelnek, mások otthon ütik el az időt, de mi, az akkori tizenegyedikes latin csoport Dékány tanár úr vezetésével leugrottunk Pécsre.

Az alacsony létszámnak is megvan a maga előnye. A hatfős társaság lazán elfért egy belvárosi apartmanban, és a programokról is egészen hamar meg tudtunk egyezni. Igaz, már az első este eltévedtünk Pécs mellékutcáin, de közös erővel és Google Maps segítségével végül sikerült visszatérnünk a hangulatos főutcára.

A második napot egy könnyed 20 km-es túrával kezdtük. Buszszal utaztunk Orfűig, és onnan gyalogoltunk vissza egészen Pécsig. Útba ejtettük a pécsi tévétornyot, amelyről érdemes tudni, hogy hiába tűnik kihaltnak, minden nap nyitva van, és kellemesen huzatos odafent.

A frissítő túra utáni este a társaság határozottan eldöntötte, hogy nem akar negyven perces buszozni a Cinema City-ig. Így maradt egy nagyon jó magyar filmmel a barátságos kis Apolló Mozi a belvárosban, ahol szinte miénk volt az egész Dr. Stark Terem.

Az utolsó reggelt a városközpontban kezdtük a dzsámi megtekintésével. Ezután megkíséreltünk bejutni az ókeresztény sírkam-

rába, csak hogy egy kis latin vonatkozása is legyen a dolgoknak. Mivel utólag kiderült, hogy a múzeum felújítás miatt 2023-ig zárva, inkább nem vártuk meg a januárt, és átzarándokoltunk a Bazilikába. A belépőkre még kedvezményt is kaptunk egy volt piarista diák jóvoltából, és ráadásul még a hatsoros orgona működését is elmagyarázták nekünk.

Szívesen maradtunk volna még néhány napot, de hívtak a kötelező. A városnézés után megebédeltünk egy helyi kisvendéglőben, majd indultunk is a buszpályaudvarra, hogy frissen és kipihen-ten érkezünk a másnapi tanévzáróra.

Juhász Ágnes, 12. B

Hát igen... Mi sem hittük el, de a fenti állítás igaz. 2021-ben végzett osztályunkból egy maréknai ember július végén Dékány tanár úr vezetésével elindult Krakkóba pár napra. Másik kísérőnk Tózsér tanár úr volt.

Minimális (egy órás) csúszással elindult a gépünk az amúgy is viharos, esős időjárásban. Majd 15 perc után egy légiutaskísérő bement, hogy sajnos egy műszaki hiba miatt vissza kell fordulnunk Budapestre. Landolásunk után megállapították, hogy nem tudják megjavítani a gépet.

Hosszú-hosszú időzés és mindig változó információk után hajnali negyed 1-kor kaptunk egy mentesítő járatot, amivel

A HELY, AHOVA KÉTSZER KELL ELINDULNI, HOGY ODA IS ÉRJ

rettető gyorsan odaértünk Krakkóba. Hát igen... ilyen későn nemigen volt forgalom. A szálláson drága osztálytársnőnk, Kamilla már várt minket. Ő volt az igazi meglepetés, egyenesen Németországból repült Katowicébe, majd onnan busszal Krakkóba, hogy velünk lehessen!

Kalandoz utazásunk után két napunk maradt Krakkót felfedezni. Rengeteg templomot megnéztünk, és vasárnap még szentmisén is voltunk, ahol öröm volt látni a rengeteg családot és kisgyermeket. Az ottani zsidónegyedet is igyekeztünk minél jobban feltérképezni, illetve a Schindler-gyárba is eljutottunk, ahol a II. világháború ideje alatt Oskar Schindler azzal mentett meg mintegy 1200 zsidót, hogy a zománcedény-készítő gyárában dolgoztatta őket.

Megnéztük többek között a krakkói egyetemet, a belvárost, a Wawelt (királyi palota), és nagyot sétáltunk a Visztula partján. Közben pedig hatalmasokat beszélgettünk, nevtünk, de még is a kedvenceink az esték voltak, amikor egy szobában összegyűlve anekdotáztunk a gimnáziumi éveinkről.

Visszaautazásunk már rendkívül gördülékenyen ment, az eltöltött három és fél napért pedig nagyon hálásak vagyunk.

Hudák Anna, öregdiák

Tanári nyelvtanulás az írországi Corkban

2022. augusztus 12-től 19-ig az Erasmus+ tanári mobilitás pályázat keretében négyen részt vehettünk egy egyhetes 26 órás angol nyelvű képzésen az írországi Cork városában a CEC nyelviskolában.

Fontos volt számunkra az angol nyelvi kommunikációban való fejlődés, ezért nagyon örültünk ennek a lehetőségnek. Egy szintfelmérő teszt alapján különböző szintű csoportokba soroltak minket, ahol olasz, spanyol, cseh, japán és brazil nyelvtanulókkal együtt fejleszthettük a nyelvtudásunkat.

Az iskola nyelvtanárai lelkesek, nyitottak, legtöbbször jól felkészültek voltak, a munkatársak is nagyon segítőkészen álltak a rendelkezésünkre.

Az órák főként délelőtt zajlottak, délután különböző kulturális és szórakoztató programokat szervezett a nyelviskola Corkban. De mi is igyekeztünk felfedezni Cork kulturális nevezetességeit, mind közül kiemelni a Szent Finbarr székesegyházat, amelynek három tornya Cork egyik szimbóluma.

Az egy hét kint töltött idő a nyelvtanulás és a környék megismerése szempontjából is nagyon rövid volt. Mivel hét közben szinte egész nap iskolában voltunk, csak a képzést megelőző hétvégén tudtunk szabad programot csinálni magunknak Dublinban és tőle északra egy kis tengerparti faluban Howthban. Ennek környékén túrázhattunk egyet a tengerparton, és fürödhettünk is az Ír-tengerben. Mire hozzászoktunk a jobb oldali közlekedéshez, és sikeresen megtaláltuk

a buszmegálló helyes oldalát, már jöhettünk is haza.

Összességében a nyelvi fejlődésünket, a kulturális kitekintést és a személyes kapcsolatokat tekintve is sokat jelent számunkra, hogy életünkben először eljuthattunk Írországba.

Balogh Bence, Dr. Kissné Dr. Oláh Boglárka, Nemes Zsuzsanna és Zakar Máté

NYÁRI TANÁRI ÖSSZETARTÁS

Iskolánk hittan, matek, művészeti és nyelvi munkaközösségének 1-1 tagja képviseltette magát egy párnapos csapatépítő túrán a Dunakanyarban.

A szállás Nagymaroson volt, ahonnan gyönyörű kilátás nyílt többek között a visegrádi várra is. Az egyik oldalról óriási fenyők integettek reggelente, lombjaik közt a napsugarakkal játszadozva. A másik oldal pedig nemes egyszerűséggel hegyoldal volt.

A túra résztvevői Csizmadia Zsolt, Mészáros Nándor, Szalkai Sándor és jómagam voltunk. A programok között szerepelt túrázás a Julianus-kilátóhoz, geocaching, fürdés a Dunában, a helyi specialitások megkóstolása, főzés üstben és egy éjszakai séta, mely közben felfedezhettük a Nagymaros környéki kultúregységeket.

A kirándulás végig remek hangulatban telt, jólesett beszélgetni, együtt lenni és kicsit kiengedni a gőzt az előző tanév fáradalmi után. Ismétlés várható...

Zakar Máté

ELÉGETETT ÉS ÚJRAÍRT FOGADALMAK

Kollégiumunk hagyományosan egy fantasztikus táborúzzal zárta az előző tanévet is. Voltak olyan tanulók, akik a szóbelijükről estek ki az udvarra, és voltak, akik javában a másnapi udvari zenebonóra és sportnapra készültek lelkiileg. Viszont ahogy összegyűltünk, mindenki kicsit meg tudott állni a rohanásban.

A közös sütögetés során mindenki elkészíthette a tökéletes szalonnáját és kolbászát. Jókat nevtünk, amikor az általunk készült nyársak nem bizonyultak megfelelőnek, és a tűz martaléká-

vá váltak a legínyciklandóbb fogások. Desszertnek a különböző nasik mellé kaphattunk friss kókuszot a 12/A-s (akkori 11/A-s) fiúknak hála. Rengeteg szülői felajánlásnak köszönhetően paradicsom és

paprika is jutott az éhes kollégistáknak.

Törtei-Baráth Réka tanárnőtől megkaphattuk a saját fogadalmainkat tartalmazó cetliket, amelyeket a tanév eleji

első esti imák során írtunk. Miután elolvastuk, a tűzbe hajítottuk a papírokat, ezzel szimbolikusan a tanévet is magunk mögött tudhattuk.

Ez az este többek között remek alkalom volt arra is, hogy a nevelőinkkel közösen, családiasan tölthessünk időt, és érdekesebbnél érdekesebb beszélgetések során jobban megismerhessük egymást. Jutott időnk közös játékokra és éneklésre is, így kellemesen telhetett el a délután.

Zárásként már a sötétben tartottuk az esti imánkat. Napokkal a csodálatos

program után megtörtént a kiköltözés.

A nyári szünetről már végzősként térünk vissza a kollégium falai közé. Nagyon sok új tanuló költözött be közénk az épületbe (főleg a 9. A-ból és 9. C-ből), és még olyanok is, akik az utolsó évüket kezdték idén. A friss kollégistákat különböző játékok, egy szegei séta és személyes beszélgetések során fogadtuk be magunk közé.

Az idei esti imák is szuperek. Butty Bertold tanár úr például egy olyan kihívást állított fel magának, hogy minden imáját meg kell fűszereznie valamilyen-

zenével. Baráth tanárnővel – reménytelen szívvel – már az ideai fogadalmakat is papírra vetettük. Zakar tanár úr pedig megoszthatta ebben a tanévben is velünk a foci szeretetét azáltal, hogy a kollégium diákjaival közösen nézik a Bajnokok Ligája meccseket, és fogadnak, hogy ki fog nyerni, illetve, ki lesz a legjobb játékos.

Biztosak vagyunk benne, hogy ez a tanév is rengeteg felejthetetlen eseményt tartogat mindannyiunk számára.

Zsiga Gréta, Vigyikán Zorka, 12. A

Gólyáinkat faggattuk arról, milyen volt a megérkezés – ha nem is Afrikából – a négy-hat évig otthont adó fészekbe.

Mi volt az első benyomásod az iskoláról és a tanárokról, amikor felvételizni jöttél?

Farkas Bernát, 9. C: Kedves, mélyen vallásos, be- és elfogadó közösség.

Gilicze Anna, 9. C: Az első benyomásom az volt, hogy könnyű itt eltévedni. A felvételinél jelenlévő tanárokkal pozitív véleményem volt.

Kovács Máté, 7. A: Nagyon jólesett, hogy olyan közvetlenek voltak velem a tanárok. Teljesen mást éreztem, mint az előző iskolámban – pozitív értelemben. Amikor először jöttem felkészítőre, akkor is azt éreztem, hogy egy magasabb színvonalú iskolába jöttem.

Puskás Mihály, 9. B: Sokat készültem a felvételire, szerettem volna már túllenni rajta, nagyon sok időmet elvette. A vizsga előtt minden felvételi előkészítőre elmentem, a két nyílt napra is, így már ismerős volt számomra a járás és pár tanár is. Kedvesnek és jóked-

„A KÁRTYA ELSŐ LECSIPPANTÁSA AZ EBÉDLŐBEN”

vűnek találtam a diákokat. A portások is mindig nagyon segítőkészek voltak.

Miért pont erre a szakra jelentkezted? Mi volt a motivációd?

Gilicze Anna, 9. C: A testnevelés szakra jelentkeztem, mert számomra a sport az, ami kihozza belőlem a legjobbat. Szeretnék továbbfejlődni, és tudom, hogy ebből az iskolából több élsportoló is kikerült.

Józsa Csenge, 9. B: Tudtam, hogy itt jó helyem lesz, hiszen a testvérem is ide járt. Magamnak szerettem volna bizonyítani, hogy képes vagyok arra, hogy ide bekerülök, és megállom a helyem.

Puskás Mihály, 9. B: Nem volt semmi ötletem még szeptemberben sem. Ovis korom óta járok református hittanra. Hetedik osztályos koromban konfirmáltam. Tízéves korom óta versenysakkozom, így ez megalapozta a szempontjaimat az iskolaválasztásnál. Olyan iskolát kerestem Szegeden, ahol a sakk és a hittan található. Csak jókat hallottam a suliról. Bízom benne, hogy az iskola szellemisége segíteni fog nekem abban, hogy megtaláljam hivatásomat.

Rehák Fanni, 7. A: Engem kifejezetten érdekelnek a természettudományok, a matematika az egyik kedvencem tantárgyam, szóval ideális volt az ilyen orientációjú osztály.

Milyen volt az osztálynapotok? Hogy érezted magadat? Első benyomás az osztályról?

Farkas Bernát, 9. C: Nagyon élveztem, és magabiztosnak éreztem magam a nap folyamán. Az osztály pedig összetartónak érződött, és annak érzem jelenleg is.

Józsa Csenge, 9. B: Nagyon vártam az első találkozást az osztálylyal. Jobbat nem is tudtam volna elképzelni, mint amilyen volt. Nagyon jók voltak a feladatok, a játékok, és mindenki nagyon kedves volt, remek hangulatban telt.

Kovács Máté, 7. A: Az osztályfőnökünk egy nagyon élvezetes, programdús napot állított össze, ahol jobban megismerhettük egymást, és kezdetleges barátságokat alakíthattunk ki. Nagyon tetszettek a programok, és örülök, hogy már az első napon több

„A VÉKONYABB PULÓVER HELYETT VASTAGABBAT VESZEK MAGAMRA. ELMEGYEK FUTNI VAGY MEGCSINÁLOK NÉHÁNY TORNAGYAKORLATOT, S AZ FELMELEGÍT. HA LESZ HŐ, AKKOR LEMEGYEK HÓGOLYÓZNI VAGY HŐEMBERT ÉPÍTENI, S AZ IS FELMELEGÍT. TÖBB-SZÖR MEGYEK A TESCOBA VÁSÁROLNI. OTT ÚGYIS FÜTENI FOGNAK.” (TŐZSÉR PÁL)

osztálytársammal is össze tudtam barátkozni! Az osztállyal kapcsolatban úgy éreztem, hogy ez egy nagyon jó képességű társaság, akiknek van humorérzéke és tudnak lazák is lenni.

Rehák Fanni, 7. A: Nagyon élveztem az első találkozást az új osztállyal, mindenki nagyon szimpatikus volt, és szerintem jó volt az ismerkedés is, ahol körbejártuk az egész iskolát.

Pár napja lettél piáros, milyen volt az első hét?

Józsa Csenge, 9. B: Jó érzés volt megismerni a tanárainkat, belépni a tantermekbe, elfoglalni az osztálytermünket. Megtapasztalni az első számonkéréseket, hogy mire számíthatunk egész évben. A kártya első lecsippantása az ebédlőben aprócska dolog azoknak, akik itt vannak már, számomra mégis fontos volt.

Kovács Máté, 7. A: Minden nap volt miről beszámolnom a szüleimnek, mert mindig ért valami új élmény.

Puskás Mihály, 9. B: Sokkal több óránk van, mint amennyi az általános iskolában volt. Nagyon elfáradok, hozzá kell még szoknom.

Milyen reményeket fűzöl az idei tanévhez?

Gilcze Anna, 9. C: Mindenképpen szeretnék fejlődni, bebizonyítani az általános iskolai tanárainknak, hogy én itt meg tudom állni

a helyemet. Remélem, a tanárok megértők lesznek velünk, és felismerik, hogy nem olyanok vagyunk, mint az A-sok vagy a B-sek. Nekünk sokkal több figyelmet kell szentelniük.

Kovács Máté, 7. A: Szeretnék minél tevékenyebben részt venni a közös programokban. Remélem, hogy a tanév végére számos új barátságokat tudok kötni!

Puskás Mihály, 9. B: Tudom, hogy nemcsak bekerülni volt nehéz, hanem bent maradni is az lesz. Minden erőmmel azon leszek, hogy megfeleljek a követelményeknek. Szeretném a sakkozást tovább folytatni. Bízom benne, hogy szép eredményeket érek el novemberben az U14-es Sakk Európa Bajnokságon Törökországban és tavasszal a Görögországban tartandó Iskolai Világbajnokságon. Szeretek futni is, remélem, remélem, hogy csapatban és egyéni versenyeken elért eredményeimmel egyaránt hozzájárulok iskolánk jó hírnevéhez.

Rehák Fanni, 7. A: Remélem, hasznos tagja lehetek a közösségnek, és tanulmányilag is szeretnék minél jobban teljesíteni.

*Az összeállítást készítette:
Szabó Zafira, 10. C*

Megjelent A Piarista 300 éve Szegeden című kiadvány!

A Károlyi Attila tanár úr szerkesztésében készült impozáns kiadvány a 17. századtól napjainkig követi nyomon a piarista iskola sorsát Szegeden. A könyvet a titkárságon bárki megvásárolhatja 5000 forintos áron.

„Mindenkét – 9-től 99 éves korig – meg akartunk szólítani. Olvasmányos, rövid írások, érdekes történetek, források vannak benne, és sok-sok kép. Szól az iskola diákjainak, a családoknak és a tanároknak, az öregdiákoknak, piarista titkokról, anekdotákról, hihetetlen történetekről és az olvasottak várostörténeti, történelmi hátteréről. Lehet forgatni úgy is, mint egy képregényt, szemezgetve a különös képekhez tartozó szövegekből.” – árulta el a kiadványról Károlyi Attila.

Időrendi sorrendben 8 korszakra bontotta a 300 évet a szerkesztő. A mintát az ismeretterjesztő újságok adták számára, minden korszak hangulatot kifejező, fejezetnyitó képpel és kronológiával indul. Élménydús képeskönyv született, mert 400 feletti kép került be, és a mutatókkal együtt 404 oldalas lett.

A tanár úr kiemelte, hogy a kötet kuriózum Magyarországon, hisz egy 300 éves iskolatörténetről, piarista közösségről szól, ráadásul a rendszerváltozás iskolatörténetéről nem nagyon született összefoglaló áttekintés. A kiadvány több funkciót is betölt: rend-, oktatás- és várostörténet egyszerre, módszertani könyv, tudományos igényű munka.

A könyvet 2022. október 4-én 17 órakor mutatták be a nagyközönségnek a szegedi Városháza dísztermében.

A Szerk.

SZEGEDI PIARISTA ISKOLA

**HATÉVFOLYAMOS
TERMÉSZETTUDOMÁNYOS
ORIENTÁCIÓJÚ
KÉPZÉS**

**NÉGYÉVFOLYAMOS
SPORT-TEHETSÉGGONDOZÓ
KÉPZÉS**

**NÉGYÉVFOLYAMOS
EMELT ÓRASZÁMÚ
ANGOL NYELVI
KÉPZÉS**

**NÉGYÉVFOLYAMOS
ÁLTALÁNOS
KÉPZÉS**

NYÍLT NAPOK
2022. NOVEMBER 15. 17 ÓRA
2023. FEBRUÁR 7. 17 ÓRA

k é p e s l a p

